

Δημήτρης Δεσύλλας

Νίκος Μανάβης

Βαγγέλης Νάνος

Σε εξέλιξη βρίσκεται η διαδικασία συσπείρωσης δυνάμεων για τη συγκρότηση της Σποράς, μιας αγωνιστικής αντιΕΕ συσπείρωσης αγροτοκτηνοτρόφων-ψαράδων και εργαζομένων στην αγροτική οικονομία. Έχει ξεκινήσει η συλλογή υπογραφών από την επιτροπή πρωτοβουλίας, με στόχο το 2018 οι υπογράφωντες να συνδιοργανώσουν την ιδρυτική συνέλευση της κίνησης.

Στο τέλος των κινητοποιήσεων του 2016 και κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του 2017 έπεσε η ιδέα για τη συγκρότηση της ΣΠΟΡΑΣ. Από τότε μέχρι σήμερα πραγματοποιήθηκαν συσκέψεις σε όλη τη χώρα.

Σε όλοι αυτοί τη διαδικασία συμμετείχαν αγροτοκτηνοτρόφοι, ψαράδες και εργαζόμενοι οι οποίοι κατέληξαν στο παρακάτω κάλεσμα. Η επιτροπή πρωτοβουλίας για τη συγκρότηση της ΣΠΟΡΑΣ ξεκινά τη συλλογή υπογραφών στο παρακάτω κείμενο με στόχο το 2018 οι υπογράφωντες να συνδιοργανώσουν την ιδρυτική συνέλευση της ΣΠΟΡΑΣ:

Αγρότισσες, αγρότες, κτηνοτρόφοι, ψαράδες, εργαζόμενες -νοι στον αγροτικό τομέα

Η κατάσταση στο χώρο της φτωχομεσαίας αγροτιάς, των ψαράδων και των εργαζομένων στον αγροτικό τομέα βρίσκεται σε μια ιστορική καμπή. Το ερώτημα είναι αν υπάρχει η δυνατότητα μερικών χιλιάδων ανθρώπων να συνεχίσουν να ζουν από την καλλιέργεια της γης από την κτηνοτροφία και τη θάλασσα, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα για το μεγάλο κομμάτι της κοινωνικής πλειοψηφίας έναν από τους πιο κρίσιμους παράγοντες για την επιβίωσή του. Την τροφή,

Το διαρκώς αυξανόμενο κόστος παραγωγής, οι μειώσεις στις τιμές των παραγόμενων προϊόντων, η φοροληλασία αλλά και η θηλιά που διαρκώς σφίγγει από τις διατάξεις της ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική της Ε.Ε), και την προμοδότηση των μεγάλων αγροτοδιατροφικών κολοσσών (χαρακτηριστικό παράδειγμα η συνένωση BAYER-MONSATO) , απειλούν να αλλάξουν το χάρτη συνολικά στην παραγωγή, με συνέπειες, όχι απλά για τα λαϊκά στρώματα της υπαίθρου, αλλά για το σύνολο του πληθυσμού της χώρας.

Οι φτωχομεσαίοι αγρότες-ψαράδες-εργαζόμενοι στον αγροτικό τομέα, πρέπει να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στην εργασία και κατ' επέκταση στο να ζήσουν με αξιοπρέπεια στον τόπο τους, ενάντια στα κυβερνητικά σχέδια και το επιθετικό αγροτοδιατροφικό κεφάλαιο που έναν αιώνα περίπου μετά την κατάργηση των τσιφλικιών, επιδιώκει να χτίσει καινούρια με σύγχρονα χαρακτηριστικά. Από αυτή τη σκοπιά, ο αγώνας αυτός αποτελεί συνέχεια και ενίσχυση του αγώνα που δίνουν οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι στις πόλεις ενάντια στις απολύσεις, την απλήρωτη εργασία, τους μισθούς πείνας και τις συνθήκες εργασίας τύπου γαλέρας.

Η κλιμάκωση της επίθεσης σε βάρος μας γίνεται σε μια περίοδο έντασης και βαθιάς δομικής κρίσης του καπιταλισμού. Η πολιτική και οικονομική εξουσία ως αντίδοτο σε αυτήν επιλέγει τη πολιτική διαρκούς

λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων.

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Οι δυνάμεις του κεφαλαίου σε τοπικό, περιφερειακό, πανελλαδικό και παγκόσμιο επίπεδο αναδιατάσσουν τις δυνάμεις τους για να δημιουργήσουν νέους δρόμους και όρους κερδοφορίας. Αυτό κάνουν και σε τοπικό επίπεδο στις περιοχές μας σε όλους τους κλάδους, συνεργαζόμενοι με τις τράπεζες, τους ντόπιους καπιταλιστές, τη λεγόμενη Τοπική Αυτοδιοίκηση αλλά και τη νέα γραφειοκρατία του αγροτοσυνεταιριστικού κινήματος. Όλοι αυτοί σήμερα ξαναμοιράζουν της πίτα σε βάρος των λαϊκών αναγκών.

Το μείρασμα αυτό πέρασε και περνάει μέσα από το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, από την απαξίωση-κλεισίμο ή ιδιωτικοποίηση των συνεταιριστικών επιχειρήσεων, τη διάλυση της εργασίας και το ξεκλήρισμα ή την «προσαρμογή» όσων μικρομεσαίων παραγωγών αντέξουν.

Είμαστε ξεκάθαροι: θα τα βγάλουν όλα στο σφυρί δημιουργώντας ταυτόχρονα ζώνες εγκατάλειψης και απλήρωτης εργασίας για να σώσουν τα τομάρια τους. Δεν τους ενδιαφέρει ούτε η μείωση της παραγωγής, ούτε τα απλήρωτα προϊόντα, ούτε η απλήρωτη εργασία ούτε τα κλεισίματα επιχειρήσεων ούτε η ανεργία. Την ίδια ώρα οι ιδιωτικές τράπεζες με λεφτά που έχουν πάρει από το ξεζούμισμα των λαών της Ε.Ε μέσω των συνεχιζόμενων ανακεφαλαιοποιήσεων, αναβαθμίζουν το ρόλο τους, προτείνοντας επιχειρηματικά σχέδια για να «σώσουν» ή και να ενωθούν με συνεταιριστικές δραστηριότητες μέσω και της συμβολαιακής γεωργίας.

Κυβέρνηση-Ε.Ε-ΔΝΤ παραδίδουν πλήρως την παραγωγή στο ντόπιο και πολυεθνικό κεφάλαιο με επίθεση σε βάρος των μικρομεσαίων παραγωγών και των εργαζομένων στο κλάδο.

Όλα αυτά δεν έγιναν ξαφνικά. Η ένταξη της χώρας στην Ε.Ε είχε ως αποτέλεσμα τη μετατροπή της χώρας από εξαγωγέα αγροτικών προϊόντων σε εισαγωγέα, μειώθηκε ο αγροτικός πληθυσμός, συγκεντρώθηκε γη και πλούτος σε λίγα χέρια με τη πλήρη παράδοση των πάντων στις ληστρικές δυνάμεις της αγοράς.

Τα χρόνια παραμονής στην Ε.Ε προσάρμοσαν γεωργία, κτηνοτροφία και αλιεία στους νόμους της αγοράς με τον μανδύα των περίφημων «εθνικών στόχων», ενισχύοντας το κύκλωμα μεγαλοεμπόρων – τυποποιητών – βιομηχάνων μέσω και των επιδοτήσεων, συμβάλλοντας στην ενίσχυση της εξουσίας του κεφαλαίου σε τοπικό, περιφερειακό αλλά και πανελλαδικό επίπεδο.

Όλα αυτά τα χρόνια οι αντιδραστικές αλλαγές της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) και οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις περιβάλλονταν πάντα με το «ένδυμα» της «προσαρμογής» στον ευρωπαϊκό μονόδρομο συγκαλύπτοντας το βαθιά ταξικό τους χαρακτήρα.

Μια «προσαρμογή» που βάφτισε τα κέρδη και τα πλούτη του κεφαλαίου «εθνικό στόχο». Μια «προσαρμογή» που θεωρεί φυσιολογικές τις αυξήσεις στα λιπάσματα, στις ζωοτροφές, στο μηχανολογικό εξοπλισμό και καθηλωμένες τις τιμές του παραγωγού. Μια «προσαρμογή» που θεωρεί φυσιολογική την κλεψιά σε βάρος του εργαζόμενου – καταναλωτή .

Η πολιτική αυτή συναποφασίστηκε στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης απ' όλες τις κυβερνήσεις της ΝΔ του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ σήμερα, με την πλήρη συναίνεση της νέας ΠΑΣΕΓΕΣ και της ΣΑΣΟΕΕ (κομμάτια της πρώην ΠΑΣΕΓΕΣ) αλλά και όλων αυτών που δημιούργησαν και δημιουργούν αυταπάτες για την «κοινωνική Ευρώπη των λαών». Προχώρησαν όλοι τους στη πλήρη ενσωμάτωση και διάβρωση της συνεταιριστικής ιδέας.

Η πάλη ενάντια μόνο στις αρνητικές συνέπειες της ΚΑΠ, η διαταξικότητα των αιτημάτων, ο αποσυντονισμός των αγώνων αλλά και ο διαχωρισμός του οικονομικού αγώνα από τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους, οδήγησαν και οδηγούν το αγροτικό και λαϊκό κίνημα σε υποχώρηση.

Τομή τα μνημόνια σε βάρος φτωχών αγροτών και λαού

Τα τελευταία χρόνια τα μνημόνια αποτέλεσαν μια ποιοτική τομή και επιτάχυναν ειλημμένες αποφάσεις των κυβερνήσεων και της Ε.Ε:

Πρώτον συνέβαλαν στο σπάσιμο της συμμαχίας του κεφαλαίου με μερίδα της συνεταιριστικής γραφειοκρατίας στην ύπαιθρο, με εγκατάλειψή τους στη δίνη των χρεών και της απλήρωτης εργασίας. Προχώρησαν σε αναστολή των ποινικών ευθυνών όσων διαχειρίστηκαν περιουσίες των συνεταιρισμών.

Δεύτερον πουλήσανε - κλείσανε - περιθωριοποίησαν τις βιομηχανίες λιπασμάτων, τις γαλακτοβιομηχανίες ΔΩΔΩΝΗ και ΑΓΝΟ, τη βιομηχανία ζάχαρης, τη ΣΕΚΑΠ και άλλες παραγωγικές δραστηριότητες. Ιδιωτικοποίησαν - ξεπουλήσανε την ΑΤΕ.

Τρίτον επιτάχυναν τις διαδικασίες για το «μητρώο αγροτών - αγροτικών εκμεταλλεύσεων», τη νέα φοροεπιδρομή, τον συνεταιριστικό Καλλικράτη και την ταχύτατη διείσδυση των τραπεζιτών στη παραγωγή.

Τέταρτον έκλεισαν ή ιδιωτικοποίησαν ή άλλαξαν όλους τους μηχανισμούς του δημοσίου για να τους προσαρμόσουν στην αγορά, αλλάζοντας ταυτόχρονα τις εργασιακές σχέσεις, δίνοντας μεροκάματα και συντάξεις πείνας.

Οι φτωχομεσαίοι αγροτοκτηνοτρόφοι -σες - ψαράδες και εργαζόμενες -νοι στον αγροτικό τομέα βιώνουμε στο πετσί μας την καπιταλιστική κρίση. Υπάρχει ανάγκη να οργανωθεί η κοινή ανατρεπτική μας δράση. Εκτός από τη συμμετοχή μας στους αγώνες, στους αγροτικούς συλλόγους και τα σωματεία των εργαζομένων, καθήκον μας είναι η διαμόρφωση ενός προγράμματος πάλης με κριτήριο ότι η «εθνική οικονομία» των παραγωγών του πλούτου θα συρρικνώνεται όσο η «εθνική οικονομία» του κεφαλαίου θα αυξάνει την κερδοφορία της, σε σύγκριση με λογικές διαταξικής εθνικής παραγωγικής ανασυγκρότησης. Με αυτή τη λογική μπορούμε να αντιπαρατεθούμε επί της ουσίας και με την ακροδεξιά που βρίσκει πρόσφορο έδαφος στα χωριά.

Συνοψίζοντας, όλα αυτά τα χρόνια έχει διαμορφωθεί από τη μια πλευρά το μπλοκ που ισχυροποιείται-κερδίζει και αποτελείται από: το αγροτοδιατροφικό κεφάλαιο, το οποίο αποτελεί μια από τις ναυαρχίδες ανάπτυξης και επέκτασης των ντόπιων καπιταλιστών, το κύκλωμα μεγάλεμπορων- βιομηχάνων (ζωοτροφών, λιπασμάτων, φαρμάκων), τους μεγαλοαγροτοκτηνοτρόφους, τις διοικήσεις συνεταιρισμών και όλο το πολιτικό προσωπικό τους.

Από την άλλη οι φτωχομεσαίοι αγροτοκτηνοτρόφοι, στους οποίους μειώνεται το απαραίτητο για να ζήσουν εισόδημα, οι Έλληνες μισθωτοί στον αγροτοδιατροφικό τομέα («μόνιμοι» και εποχικοί), οι ξένοι εργάτες, και οι μικροί αυτοαπασχολούμενοι του χώρου (π.χ. γεωτεχνικοί, ψαράδες, τεχνίτες, άλλα επαγγέλματα που εξαρτώνται από την αγροτική παραγωγή).

Η συμπίεση των εισοδημάτων και των συνθηκών εργασίας μας γίνεται το τελευταίο διάστημα με βίαιο τρόπο. Όλα τα νέα μέτρα που υλοποιούνται έχουν σκοπό να πετάξουν έξω από την γεωργική δραστηριότητα τους εργατοαγρότες και τους μικρούς παραγωγούς. Είναι μέτρα που οδηγούν: α) Στην υπερδιόγκωση του κόστους παραγωγής για τον μικρό παραγωγό, στις χαμηλές τιμές παραγωγής για τον αγρότη-υψηλές για το λαό στη πόλη β) Στο χτύπημα της μικρής παραγωγής γ) Στις ιδιωτικοποιήσεις βασικών κλάδων της γεωργικής παραγωγής δ) Σε βάρβαρη φοροεπιδρομή ε) Σε μεγάλη μείωση των χρηματοδοτήσεων με βάση τη ΚΑΠ 2014-2020 στ) Στον εξοβελισμό από τις επιδοτήσεις και όλες τις χρηματοδοτήσεις των μη κατά κύριο επάγγελμα αγροτών και περικοπή όλων των άμεσων ενισχύσεων ως 30% για την περίοδο 2020 - 2027.

Ταυτόχρονα κυβέρνηση και Ε.Ε προωθούν τη λογική του αγρότη-καπιταλιστή πουλώντας φύκια για

μεταξωτές κορδέλες στους άνεργους της πόλης, για επιστροφή στην ύπαιθρο (σε αυτό κύριο ρόλο παίζουν οι λεγόμενες Ενώσεις Νέων Αγροτών, οι «διαεπαγγελματικές ενώσεις» και «αγροτοδιατροφικές συμπράξεις»). Στόχος του κεφαλαίου είναι να καθορισθεί το τι παράγεται και το πως παράγεται, από όσο γίνεται λιγότερα χέρια για την αύξηση της κερδοφορίας του.

Οι παραπάνω εξελίξεις οδηγούν σε ακόμη μεγαλύτερη χειροτέρευση της θέσης των εργατών -τριών γης.

Οι φτωχομεσαίες αγρότισσες και εργάτριες γης βιώνουν διπλή καταπίεση. Στις περισσότερες περιπτώσεις προσφέρουν απλήρωτη εργασία δίπλα στον πατέρα, τον σύζυγο ή τον αδελφό αγρότη. Πολύ συχνά η εργασία αυτή εκτός από απλήρωτη είναι και ανασφάλιστη. Είναι επιφορτισμένες με την φροντίδα του σπιτιού και των παιδιών χωρίς να υπάρχει στήριξη από κρατικές υποδομές (υγείας και κοινωνικής μέριμνας).

Οι τεράστιες επιστημονικοτεχνικές δυνατότητες της εποχής μας δημιουργούν τους υλικούς όρους για φτηνή και ποιοτική διατροφή του λαού. Η εφαρμοζόμενη ανταγροτική πολιτική συγκρούεται με αυτές τις δυνατότητες αλλά δημιουργεί προϋποθέσεις για την ανάπτυξη αγώνων. Αγώνες που για να είναι νικηφόροι χρειάζεται να είναι από τα κάτω, με επιτροπές αγώνα στα χέρια των αγωνιζόμενων, με πραγματική και όχι συμβολική πάλη, με κοινό αγωνιστικό μέτωπο των εργαζομένων του χωριού και της πόλης και με αναβάθμιση του αντιΕΕ και αντικυβερνητικού χαρακτήρα των αιτημάτων.

Αντικυβερνητικά και αντιΕΕ αιτήματα

Ένα τέτοιο νικηφόρο πρόγραμμα περιλαμβάνει:

1) τη πάλη για την ικανοποίηση των άμεσων αναγκών επιβίωσης για να υπάρχουν όροι παραμονής στην ύπαιθρο όπως: ανατροπή της ΚΑΠ, κατώτερες εγγυημένες τιμές που να καλύπτουν το κόστος παραγωγής και να εξασφαλίζουν ικανοποιητικό εισόδημα για αξιοπρεπή ζωή. Κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος, του ΕΝΦΙΑ, των χαρατσιών σε σπίτια, οικόπεδα και αγροκτήματα για τους μικρομεσαίους αγρότες. Αφορολόγητο το οικογενειακό αγροτικό εισόδημα 12.000 ευρώ και 5000 ευρώ για κάθε παιδί.

Να καταργηθεί το μητρώο αγροτών – αγροτικών εκμεταλλεύσεων που ξεκληρίζει τη φτωχολογιά και συμπιέζει τους μεσαίους παραγωγούς. Να σταματήσουν οι πλειστηριασμοί και οι κατασχέσεις σε βάρος των φτωχομεσαίων αγροτών και των εργαζομένων. Όχι στις περικοπές των επιδοτήσεων και τους περιορισμούς της νέας ΚΑΠ της ΕΕ για το 2014-2020. Αφορολόγητο πετρέλαιο για να καλλιεργηθεί η γη. Άμεση μείωση της τιμής του αγροτικού ηλεκτρικού ρεύματος. Κατάργηση του ΦΠΑ σε όλα τα καλλιεργητικά μέσα και εφόδια για τη μείωση του κόστους παραγωγής.

Πλήρη δημόσια ασφάλιση της παραγωγής .Βιβλιάρια υγείας, χωρίς όρους και προϋποθέσεις σε όλους. Να ξαναδοθούν τα δώρα Χριστουγέννων – Πάσχα και το επίδομα άδειας στους συνταξιούχους του ΟΓΑ – Αύξηση της αγροτικής σύνταξης. Σύνταξη στα 60 χρόνια για τους αγρότες και στα 55 για τις αγρότισσες.

Όχι στην εμπορευματοποίηση του νερού για άρδευση και ύδρευση. Δωρεάν επιστημονική επιμόρφωση, απαλλοτρίωση της μεγάλης αγροτικής ιδιοκτησίας, και ισοτιμία δικαιωμάτων όλων των εργαζόμενων της ύπαιθρου ανεξάρτητα από χρώμα, έθνος και θρησκεία. Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας παντού και για τους εργάτες -τριες γης (ντόπιους, μετανάστες και πρόσφυγες), συγκρότηση σωματείων για την συλλογική έκφραση των εργατών -τριών γης. Προσλήψεις γεωτεχνικών με μόνιμη και σταθερή εργασία. Αγώνας για τα περιβαλλοντικά ζητήματα, την παιδεία, την υγεία και το πολιτισμό.

2) τη δημιουργία δημοκρατικών πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνεταιρισμών των μικρομεσαίων παραγωγών. Συνεταιρισμοί ενταγμένοι σε μια σχεδιοποιημένη οικονομία με κριτήριο ότι θέλουμε να γίνουμε οι «ελεύθεροι συνεταιρισμένοι παραγωγοί». Δεν πρέπει να ξεχνάμε και πρέπει να διδαχθούμε από τα λάθη της διαχείρισης στα πλαίσια του καπιταλισμού. Στους δημοκρατικούς πρωτοβάθμιους

παραγωγικούς συνεταιρισμούς θα δώσουμε τη μάχη της συμμετοχής των μελών, τον έλεγχο των εργατών και την διεκδίκηση κρατικής ενίσχυσης με ταυτόχρονο μέτωπο ενάντια στη κυρίαρχη πολιτική.

3) τη δημιουργία ενιαίου δημόσιου φορέα τροφίμων, ερευνητικών κέντρων, κέντρων σποροπαραγωγής, παραγωγής λιπασμάτων και ζωοτροφών σε συνεργασία με τους παραγωγικούς συνεταιρισμούς που θα συμβάλλει στην ανασυγκρότηση του παραγωγικού ιστού με κεντρικό σχεδιασμό και με κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες

4) την εθνικοποίηση-κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας (όλων των αγροτοδιατροφικών επιχειρήσεων).

Λέμε ξεκάθαρα ότι αυτό το πρόγραμμα μπορεί να το εφαρμόσει μόνο ο οργανωμένος λαός με τα δικά του δημοκρατικά όργανα διεκδίκησης και επιβολής της λαϊκής θέλησης, της οργάνωσης της παραγωγής και της κοινωνίας.

Η διαγραφή του χρέους και η αποδέσμευση της χώρας από την Ε.Ε, με δημοκρατικό επανακαθορισμό των διεθνών μας σχέσεων θα ανοίξουνε το δρόμο για την ανάδειξη των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της εργαζόμενης πλειοψηφίας, που αποτελούν την κύρια παραγωγική δύναμη. Ένας οργανωμένος λαός που θα του ανήκει η χώρα του, μακριά από τη μπότα των δανειστών, επηρεάζοντας και τους γειτονικούς λαούς, μπορεί να δημιουργήσει τους όρους για μια κοινωνία στα χέρια των παραγωγών του πλούτου.

Διαχωρισμός από τον φιλοΕΕ συνδικαλισμό

Αγρότισσες, αγρότες, κτηνοτρόφοι, ψαράδες και εργαζόμενες -νοι

Τα τελευταία χρόνια βιώσαμε τον κυβερνητικό φιλοΕΕ συνδικαλισμό (ο οποίος ανασυγκροτείται και παίρνει νέα μορφή) της αγροτοσυνεταιριστικής γραφειοκρατίας της νέας ΠΑΣΕΓΕΣ, της ΣΑΣΟΕΕ, ΓΕΣΑΣΕ - ΣΥΔΑΣΕ που έβαλαν πλάτη στη κυρίαρχη πολιτική. Αποτελούν το μακρύ χέρι του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων και της Ε.Ε.

Το διάστημα αυτό έγιναν κάποια βήματα στο διαχωρισμό από τους μεγαλοαγροτοκτηνοτρόφους, τις αγροτικές επιχειρήσεις μέσω κυρίως της μορφής (πανελλαδική επιτροπή των μπλόκων). Όμως με την ηττοπαθή λογική της ΠΑΣΥ που αρνείται τη κοινή δράση και τη συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων μέσω ενός αυθεντικού συντονισμού (προχωρά σε «συντονισμό» δια μέσου του κόμματος), αλλά και με την υποβάθμιση του αντικυβερνητικού και αντιΕΕ περιεχομένου ως αποτέλεσμα του διαχωρισμού του οικονομικού από τον πολιτικό αγώνα οδηγούμαστε στην απομαζικοποίηση των αγώνων και την απογοήτευση.

Είναι ανάγκη της εποχής να πάρουμε τη πρωτοβουλία για τη συγκρότηση της ΣΠΟΡΑΣ, μιας αγωνιστικής αντιΕΕ συσπείρωσης αγροτοκτηνοτρόφων-ψαράδων και εργαζομένων στον αγροτικό τομέα που θα συμβάλλει στην ανασυγκρότηση του κινήματος στην ύπαιθρο, η οποία πρέπει να προχωρήσει ταυτόχρονα με την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Φιλοδοξούμε η ΣΠΟΡΑ:

1) Να προβάλλει την ανάγκη της συλλογικότητας και της οργάνωσης κόντρα στη λογική της παραίτησης της εκλογικής ανάθεσης και του ατομισμού.

2) Να μελετά τις σύγχρονες εξελίξεις και τις νέες επιστημονικοτεχνικές δυνατότητες της εποχής μας.

3) Να επεξεργάζεται και να επανεξοπλίζει συνεχώς ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης με κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες.

4) Να συμβάλλει ώστε οι διαδικασίες και οι αγώνες να περάσουν στα χέρια των αγωνιζόμενων παραμερίζοντας τους περιχαρακωμένους σχεδιασμούς επί χάρτου που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην ήττα.

5) Να βάλει πλάτη σε ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής που θα ενώνει την εργαζόμενη πλειοψηφία στο χωριό και τη πόλη, τους ανέργους και τα λαϊκά στρώματα

6) να επιβάλλει την κοινή δράση όλων των δυνάμεων που καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή πολιτική εντός της ΚΑΠ, των μνημονίων, πληρώνοντας ένα ληστρικό και χλιοπληρωμένο χρέος.

ΣΠΟΡΑ μαχόμενη, σκεπτόμενη και ανεξάρτητη από την αστική πολιτική.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**